

[Rytter.]

Det er blevet hævdet, at de gensidige Forsikringsselskaber ikke burde omfattes af Loven, fordi man derved vilde komme til at begrænse deres Selvstyre, saaledes at Ledelsen vilde miste en Del af den Magt, den hidtil har haft, og dette vil, siger man, navnlig vise sig ubehageligt i de Tilfælde, hvor forsikrede har gjort sig skyldig i Uagtsomhed eller i Assurance-svig. Denne Betragtning har Udvalget ikke kunnet godkende. Vi mener, at Selskaberne skal beholde det Selvstyre, de hidtil har haft; men dette, at Selskaberne skal have Selvstyre, vil ikke sige, at de ogsaa skal være selvdømmende og selvafgørende, saaledes at de skulde kunne afgøre de Tvistigheder, der kan komme til at foreligge; vi mener, det er rimeligt, at det bliver Domstolene, som kommer til at afgøre disse Spørgsmaal. Naar man derfor henviser til, at det er haardt, hvis Ledelsen ikke i det Tilfælde, at en forsikret har gjort sig skyldig i Assurance-svig, skal have Ret til at berøve vedkommende Erstatning, maa vi dertil sige, at Lovforslagets § 23 absolut ikke har til Hensigt at fastslaa, at den paagældende skal have fuld Erstatning for den virkelig lidte Skade, hvis der foreligger svigagtigt Forhold, men Meningen er at fastslaa, at det er Domstolene, der skal afgøre, hvilken Erstatning der skal gives, og dette mener vi ikke er ubilligt. Ligeledes mener vi, det bør være Domstolene, som i sidste Instans træffer Afgørelsen, hvis en forsikret gør sig skyldig i Uagtsomhed; ved grov Uagtsomhed opstaar der ingen Tvivl, thi om dette Forhold kan der jo træffes hvilke Bestemmelser det skal være i Policen, men ved simpel Uagtsomhed mener vi altsaa, det er Domstolene, som skal afgøre Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning. Der vilde maaske ikke være nogen Betænkelighed ved at gaa en Mellemvej, hvis en saadan kan findes, men Princippet maa være, at Domstolene træffer Afgørelsen.

Vi tager altsaa de gensidige Selskaber med, og for at klargøre dette har vi stillet Ændringsforslag Nr. 1. Vi mener ikke, at vi derved gør noget, som paa nogen Maade vil skade dem, thi Lovforslagets præceptive Regler er ikke i Strid med de gensidige Selskabers Interesser, og vi mener heller ikke, at de deklaratoriske i det store og hele er det. Vi har oven i Købet i Ændringsforslag Nr. 2 foreslaaet en Formulering, som tydeliggør, at hvad der udtrykkelig staar i Selskabernes Vedtægter eller endog blot stiltiende er udtalt, derved at det indirekte fremgaar af Vedtægterne, bør

gælde frem for Lovens deklaratoriske Regler. Endelig mener vi, at hvis de gensidige Selskaber ikke blev taget med, vilde der opstaa en uholdbar Situation, thi givet er det jo, at alle de Regler, som allerede nu gælder rent forsikringsmæssigt, ogsaa for de gensidige Selskaber, selvfølgelig vil vedblive at være gældende, og i de Tilfælde, hvor Domstolene vilde komme i Tvivl om, hvilke Regler der skal anvendes analogisk paa de gensidige Selskaber og hvilke ikke, vil man ganske naturligt bringe Lovens Regler til Anvendelse. For da ikke at bringe Domstolene i denne Tvivl har vi fundet det rimeligt, at ogsaa de gensidige Selskaber skal falde ind under Loven. Hvis vi ikke gjorde det, vilde det ogsaa let kunne medføre, at Aktieselskaberne i Agitationen meget kraftigt kunde angribe de gensidige Selskaber og sige som saa: Vi er visse Lovregler underkastet, som er gennemgaaet af teknisk dygtige Folk, og som er til Fordel for de forsikrede, men det er de gensidige Selskaber ikke. Dette vilde disse Selskaber let kunne komme til at lide under i Konkurrencen. Ud fra alle Synspunkter maa det derfor være rigtigt at lade Loven omfatte de gensidige Selskaber.

Det andet Hovedspørgsmaal, der har været Tvivl om, er de præceptive Regler, idet den Anskuelse er blevet gjort gældende, at der burde være flere præceptive Regler til Fordel for de forsikrede, end der er foreslaaet. Vi har imidlertid i Udvalget ment, at det ikke kunde lade sig gøre, da man derved let kunde lægge Forsikringsvirksomhedens Udvikling Hindringer i Vejen uden Grund, og at §§ 34 og 133 i Virkeligheden ogsaa er tilstrækkelige til at sikre de forsikrede.

Jeg har nu omtalt Ændringsforslagene Nr. 1 og 2. Ved Ændringsforslag Nr. 4 foreslaas den Tid, hvorfra man regner, ændret fra Kl. 12 Middag til Kl. 6 Eftermiddag.

Ændringsforslag Nr. 6 gaar ud paa at ændre 15 Aar til 14 Aar i Overensstemmelse med Kommissionsudkastet.

Ved Ændringsforslag Nr. 7 til § 25 ændres Udtrykket „Kravet mod Skadevolderen“ til „Skadevolderens Erstatningspligt“, idet vi derved vil slaa fast, at her er Tale om Skadevolderens Erstatningspligt overfor alle.

§ 37 har været Genstand for stærk Diskussion, og Udvalgets Flertal har til denne Paragraf stillet følgende Ændringsforslag:

„Ved Indbogenstande, personlige Brugsgenstande og lignende sker der dog